

Ensinnäkin kyseessä olevat osavaltioiden etuudet myönnetään laissa säädettyjen olosuhteiden perusteella ilman tarveharkintaa. Niillä kompensoidaan lisäkustannuksia, jotka aiheutuvat työkyvyttömyydestä, ja niillä on tarkoitus parantaa vammaisten terveydentilaa ja elinoloja. Ne on näin ollen tarkoitettu lähinnä täydentämään sairausvakuutusetuuksia. Se, että Saksan liittovaltion lainsäädännön mukaan myönnettyt hoitoavustukset lasketaan mukaan osavaltioiden sokeille ja vammaisille myöntämiin etuuksiin, osoittaa lisäksi, että molemmat etuudet kattavat saman riskin eli sairauteen liittyvien lisäkustannusten riskin ja että kyseessä ei ole ”lisä-, korvaava tai täydentävä turva tapahtumaa vastaan”.

Toiseksi tietyn etuuden luokittelu jäsenvaltion kansallisen sääntönsä mukaan ei määritä sitä, pidetäänkö etuutta asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna sosiaaliturvaetuutena.

Lisäksi aineellisesta näkökulmasta käsin tässä kyseessä oleva osavaltioiden lainsäädäntö ei ole lisäetu, jota sovelletaan vain alueellisesti. Sen sijaan tämä etuus on osa järjestelmää, jolla katetaan sairauteen liittyvien lisäkustannusten riski, joka on otettu käyttöön kaikkialla Saksassa ja joka liittyy läheisesti liittovaltion lainsäädäntöön vastavuoroisen hyvittämisen nojalla.

Tästä seuraa, että asianomaiset osavaltioiden etuudet on luokiteltava sairausetuukseksi eikä erityisetuukseksi. Näiden etuuksien sisällyttäminen asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II olevaan III jaksoon on näin ollen lainvastaista; ne kuuluvat kyseisen asetuksen soveltamisalaan.

Lisäksi Saksan lainsäädännössä asetettu kotipaikkaa koskeva vaatimus on asetuksen N:o 1612/68 vastainen sikäli kuin sillä estetään rajatyöntekijöitä ja heidän perheenjäseniään saamasta kyseisiä etuuksia.

Unionin tuomioistuin on vahvistanut selvästi, että jäsenvaltio ei voi asettaa sosiaalisen edun myöntämisedellytykseksi sitä, että sen saaja asuu kyseisessä valtiossa. Tuomioistuimen päätelmää sovelletaan kaikkiin asetuksen N:o 1612/68 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin sosiaalisiin etuihin.

”Sosiaalisen edun” käsite on hyvin laaja. Se kattaa paitsi edut, jotka liittyvät työ sopimukseen, myös kaikki edut, jotka jäsenvaltio myöntää kansalaisilleen ja siis myös työntekijöille. Komission mukaan se, että asianomaisten etuuksien myöntämistä ei ratkaise asianomaisten henkilön tai tämän perheen työ taikka taloudelliset resurssit vaan se riippuu täysin asumisesta asianomai-

nessa osavaltiossa, ei voi oikeuttaa sitä, että huomioon ei oteta tämän seurauksia työntekijöille, jotka työskentelevät Saksassa mutta asuvat toisessa jäsenvaltiossa. Ei näin ollen ole pätevää syytä, miksi kyseisiä etuuksia ei pidä pitää asetuksessa N:o 1612/68 tarkoitettuina sosiaalisina etuina.

Saksassa työskentelevillä rajatyöntekijöillä ja heidän perheenjäsenillään on näin ollen oltava oikeus etuuksiin, jotka osavaltioiden lainsäädännössä myönnetään vammaisille ja sokeille, vaikka he eivät asuisikaan Saksassa. Edellytys, jonka mukaan heidän kotipaikkansa tai tavanomaisen asuinpaikkansa on oltava asianomaisessa osavaltiossa, on näin ollen asetuksen N:o 1612/68 vastainen.

(¹) EYVL L 257, s. 2

(²) EYVL L 149, s. 2

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Højesteret (Tanska) on esittänyt 30.4.2010 — Paranova Danmark A/S ja Paranova Pack A/S v. Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme ja Merck Sharp & Dohme BV

(Asia C-207/10)

(2010/C 179/38)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet

Højesteret

Pääasian asianomaiset

Valittajat: Paranova Danmark A/S ja Paranova Pack A/S

Vastapuolet: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme ja Merck Sharp & Dohme BV

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1989 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (¹) 7 artiklan 2 kohtaa ja siihen liittyvää oikeuskäytäntöä eli asiassa 102/77 (²), Hoffmann-La Roche vastaan Centrafarm, asiassa 1/81 (³), Pfizer vastaan Eurim-Pharm, ja [yhdistetyissä asioissa] C-427/93 (⁴), [C-429/93 ja C-436/93,] Bristol-Myers Squibb ym. vastaan Paranova, annettuja tuomioita tulkittava siten, että tavaramerkkioikeuden haltija voi vedota tavaramerkkioikeuteensa vastustaakseen

sitä, että rinnakkaistuoja myyntiyhtiö, joka on lääkkeen markkinoille saattamista jäsenvaltiossa koskevan luvan haltija, myy tätä lääkettä ilmoittaen sen uudelleen pakkaajaksi myyntiyhtiön, vaikka myyntiyhtiö antaa fyysisen uudelleen pakkaamisen toisen yhtiön, pakkausyhtiön, tehtäväksi ja antaa sille ostoihin, uudelleen pakkaamiseen, lääkepakkauksen ulkoasun yksityiskohtiin ja muihinkin lääkettä koskeviin seikkoihin liittyviä ohjeita, kun uudelleen pakkaamista koskevan luvan haltija on pakkausyhtiö, joka uudelleen pakkaamisen yhteydessä merkitsee uudelleen tavaramerkin uuteen pakkaukseen?

2) Onko kysymykseen 1 annettavan vastauksen kannalta merkitystä sillä, että voidaan olettaa, että kun rinnakkaistuoja ilmoittaa pakkauksessa valmistajan nimen ja edellä kerrotulla tavalla uudelleen pakkaamisesta vastuussa olevan tahon, kuluttajaa tai loppukäyttäjää ei johdeta harhaan tavaran alkuperän osalta eikä näille muodostu käsitystä, jonka mukaan tavaramerkin haltija olisi vastuussa uudelleen pakkaamisesta?

3) Onko kysymykseen 1 annettavan vastauksen kannalta merkitystä ainoastaan sillä, onko olemassa vaara kuluttajan tai loppukäyttäjän harhaanjohtamisesta tavaramerkin haltijan vastuuta uudelleen pakkaamisesta koskevassa kysymyksessä, vai onko tavaramerkin haltijaan liittyvillä muillakin seikoilla merkitystä, esimerkiksi jos a) se taho, joka tosiasiallisesti suorittaa ostamisen, uudelleen pakkaamisen ja haltijan tavaramerkin uudelleen merkitsemisen lääkkeen pakkaukseen, tällä menettelyllään saattaa loukata itsenäisesti tavaramerkin haltijan oikeuksia ja tämä puolestaan saattaa riippua seikasta, josta fyysisen uudelleen pakkaamisen suorittaja on vastuussa; b) uudelleen pakkaaminen muuttaa lääkettä siitä, millainen se on alun perin ollut, tai c) uudelleen pakatun tuotteen ulkoasu on sellainen, että sen voidaan olettaa vahingoittavan tavaramerkkiä tai sen haltijan mainetta?

4) Jos unionin tuomioistuin katsoo kysymykseen 3 annettavassa vastauksessa, että asian ratkaisemisen kannalta on otettava huomioon myös se, saattaako pakkausyhtiö itsenäisesti loukata tavaramerkin haltijan oikeuksia, unionin tuomioistuinta pyydetään siinä tapauksessa selvittämään, onko tämän vastauksen kannalta merkitystä sillä, ovatko rinnakkaistuoja myyntiyhtiö ja pakkausyhtiö kansallisen oikeuden mukaan vastuussa tavaramerkin haltijan oikeuksien loukkauksesta erikseen ja yhteisvastuullisesti?

5) Onko kysymykseen 1 annettavan vastauksen kannalta merkitystä sillä, että rinnakkaistuoja, joka on markkinoille saattamista koskevan luvan haltija ja joka on ilmoittanut olevansa vastuussa uudelleen pakkaamisesta, on kuulunut uudelleen pakkaamisen suorittaneen yhtiön (sisaryhtiönsä) kanssa samaan konserniin sillä hetkellä, kun tavaramerkin haltijalle on tehty ennakkoilmoitus uudelleen pakatun lääkkeen myynnistä?

6) Onko kysymykseen 1 annettavan vastauksen kannalta merkitystä sillä, onko pakkausyhtiö merkitty pakkausselosteen valmistajaksi?

(¹) EYVL L 40, s. 1

(²) Tuomio 23.5.1978, Kok., s. 1139

(³) Tuomio 3.12.1981, Kok., s. 2913

(⁴) Tuomio 11.7.1996, Kok., s. I-3457

Kanne 30.4.2010 — Euroopan komissio v. Portugalin tasavalta

(Asia C-208/10)

(2010/C 179/39)

Oikeudenkäyntikieli: portugali

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: A. Nijenhuis ja M. Teles Romão)

Vastaaja: Portugalin tasavalta

Vaatimukset

— On todettava, että Portugalin tasavalta ei ole noudattanut neuvoston direktiivin 92/49/ETY sekä direktiivien 2002/83/EY, 2004/39/EY, 2005/68/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta rahoitusalaalla tapahtuvaan omistussuhteiden hankintaan ja lisäämiseen sovellettavien toiminnan vakauden arviointia koskevien menettelysääntöjen ja periaatteiden osalta 5.9.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/44/EY (¹) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut tämän direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ainkaan ilmoittanut niistä komissiolle,

— Portugalin tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanon määräaika päättyi 20.3.2009.

(¹) EUVL L 247, s. 1.